

Play

Paco Romeu

Introducció / Clàudia Serra

TEATRE
bromera

Premi Eduard Escalante - XXXVI Premis Ciutat de València

PERSONATGES

DIANA

La veu de MAMÀ

NOEL

L'acció transcorre en tres habitacions d'hotel de tres ciutats diferents: Playa del Carmen (Mèxic), Berlín i Barcelona.

El mobiliari (a penes un llit, un escriptori, una cadira i una nevera) serà el mateix a les tres, encara que combinat de manera distinta; la llum, però, marcarà un ambient radicalment diferent en cadascuna.

TRACK 1
PLAYA DEL CARMEN

(Tot a l'habitació és d'un blanc immaculat: les parets, el llit amb la seua roba, l'escriptori, la cadira, la nevera... La llum artificial, blanca i intensa, permet apreciar al detall la textura de les coses. A la dreta, el llit; al centre, l'escriptori; la nevera, a l'esquerra.

Entra DIANA. Vist completament de negre, pantalons i samarreta ajustats. Porta un maletí metàl·lic i el seu telèfon mòbil és clarament visible en una de les butxaques dels pantalons. Deixa el maletí sobre l'escriptori, l'obri: dins hi ha una senzilla taula de discjòquei amb un parell d'altaveus, uns auriculars i un ordinador portàtil. Amb meticulositat professional, disposa tots els aparells i es col·loca els auriculars. Amb un cable, connecta el seu telèfon mòbil a la taula i li fa uns colpets amb un dit, comprovant que hi arriba senyal.

DIANA es lleva els auriculars, seu a la cadira, calfa els dits com un pianista abans d'interpretar una simfonia i marca un número al telèfon. Mentre espera resposta, s'aclareix la veu i relaxa els muscles.)

DIANA. (*Freda, durant tota la conversa.*) Hola, mamà. (...) Tranquil·la. Estic bé. (...) Quin atemptat? Només ha sigut una baralla. (...) Sí, algú duia una pistola i ha perdut el control.¹ (...) No, no he arribat a punxar. S'ha suspés el festival. (...) Sí, mamà, m'han pagat. Hi ha una assegurança que cobreix qualsevol cosa. (...) Que no ens veiem? No ho sé. Uns quants mesos. (...) No. Per què? (...) Segur. Què passa? (...) Ja t'he dit que he cobrat el *bolo*. No hi ha cap problema. (...) Mamà... (...) No crec que això siga assumpte teu. (...) Tres mil dos-cents. (...) Una mica. (...) Quatre mil. (...) Encara no ho sé. (*Especialment freda.*) Sí. (*Taxativa.*) Adeu, mamà.

(*DIANA penja el telèfon i para la gravació a l'ordinador. Fa uns quants ajustaments a la taula i, asseguda al llit, escolta pels altaveus la veu enregistrada de MAMÀ.*)

VEU DE MAMÀ. (*Dramàtica, durant tota la conversa.*) Hola? (...) Diana! Com estàs? (...) Em tenies tan preocupada... He vist a les notícies que hi ha hagut un atemptat. (...) Com que una baralla? Però si han dit que hi ha no sé quants morts! (...) I la teua actuació? (...) Però t'han pagat o no? (*Solemne.*) No et pots

1. El 17 de gener de 2017 es va produir un tiroteig a la discoteca Blue Parrot de Playa del Carmen (Mèxic) durant la celebració del festival de música electrònica BPM. Hi van morir cinc persones i vint van resultar ferides.

imaginar com et trobe a faltar. Quant de temps fa ja? (...) A mi em pareix com si haguera passat un any. (*Previnguda.*) No ens escolta ningú? (...) Segur? (...) Com vas de diners? (...) Quant? (...) Quin és el teu preu? (...) Quant va ser l'última vegada? Tres mil? (...) Imagine que has pujat el caixet. (...) Tres mil cinc-cents? (...) Quatre mil està bé. Tu ja tens un nom i això s'ha de pagar. (...) Quan tornes a casa? (...) I Noel? Està amb tu? (*Plorosa.*) Cuida-me'l molt, per favor.

(DIANA para la reproducció i desconnecta el telèfon de la taula. Al seu lloc connecta un micròfon d'ambient que trau del maletí. Després li fa uns colpets per tal d'ajustar el volum a la taula i el deixa en un lloc on no siga molt visible.

Colps a la porta. DIANA fa un clic a l'ordinador i seu al llit.)

DIANA. Passa. Està obert.

(Entra NOEL, un jove prim i malaltís. Vist texans ajustats i samarreta blanca. Té el semblant de qui fa dies que no dorm i mostra una lleugera coixària.)

DIANA. (*Seriosa, durant tota la conversa.*) Hola, Noel.

NOEL. Hola.

DIANA. No sabia res de tu. (*NOEL, enlluernat per la claror, observa l'estança amb desconcert.*) Estaves al Blue Parrot?

NOEL. No. Per què?

DIANA. Hi ha hagut un tiroteig.

NOEL. (*Sarcàstic.*) Ah, sí? (*Es lleva la samarreta.*)

DIANA. Quant de temps fa que no hi anem?

NOEL. On? Al Blue Parrot?

DIANA. No. A casa.

NOEL. No ho sé. Tres mesos? (*Obri la nevera i tria una botella de whisky en miniatura.*)

DIANA. No penses que ja va sent hora de tornar?

NOEL. No.

DIANA. Segur?

NOEL. Segur.

(NOEL obri la botella i se'n beu la meitat d'un glop. S'asseu a la cadira i es lleva les sabatilles. DIANA se'l mira de dalt a baix amb un simple moviment d'ulls.)

DIANA. Com vas del peu?

NOEL. Podria anar millor.

DIANA. Si t'estigueres quiet...

NOEL. (*Burlaner.*) Sí, clar. O si em pegara un tir.

DIANA. Saps que tens una visió de la vida realment estranya?

NOEL. Això és com tot: el que per a tu és estrany per a mi és normal. Tot depèn del que vulgues.

DIANA. I què és el que vols tu?

NOEL. No t'ho sabria dir. Tinc l'autoestima molt baixa.

DIANA. Potser no la tindries tan baixa si em feres cas.

NOEL. Potser. (*Escura d'un glop el whisky.*)

DIANA. Ja veig que has treballat hui.

NOEL. Sí.

DIANA. Quant?

NOEL. *(Comptant uns bitllets que es trau de la butxaca.)*

Al canvi... Quatre mil.

DIANA. Que cabró! El mateix que jo.

NOEL. Sí. *(Mirant DIANA, desafiador i sarcàstic.)* Però a tu t'han pagat per no fer res. *(Subjecta els bitllets amb les dents mentre es lleva la samarreta.)* Me'n vaig a la dutxa.

(NOEL ix, descordant-se els pantalons, amb els bitllets a la boca.

DIANA espera uns segons fins que se sent córrer l'aigua de la dutxa; s'acosta a l'ordinador, fa un parell de clics i reproduïx les primeres frases de la conversa anterior. La para i, després de tallar alguns fragments d'àudio, torna a reproduir-la: ara només se senten, espaiades, les primeres intervencions de NOEL.)

VEU DE NOEL. Hola. (...) Ah, sí? (...) No ho sé. Tres mesos?

(DIANA torna a parar la reproducció. Es col·loca els auriculars i, amb extrema meticulositat, fa uns quants ajustaments a la taula de mescles. Fora, mentre està, continua sentint-se l'aigua de la dutxa.

DIANA es lleva els auriculars i dispara una pista a l'ordinador: comença a sonar de fons Vexations,

d'Erik Satie. Fa un parell d'ajustaments més a la taula i se senten, en primer pla, les veus enregistrades de MAMÀ i NOEL.)

VEU DE MAMÀ. Hola?

VEU DE NOEL. Hola.

VEU DE MAMÀ. *(Solemne.)* No et pots imaginar com et trobe a faltar.

VEU DE NOEL. *(Sarcàstic.)* Ah, sí?

VEU DE MAMÀ. Quant de temps fa ja?

VEU DE NOEL. No ho sé. Tres mesos?

VEU DE MAMÀ. A mi em pareix com si haguera passat un any. *(Previnguda.)* No ens escolta ningú?

VEU DE NOEL. No.

VEU DE MAMÀ. Segur?

VEU DE NOEL. Segur.

VEU DE MAMÀ. Com vas de diners?

VEU DE NOEL. Podria anar millor.

VEU DE MAMÀ. Quant?

VEU DE NOEL. Tot depén del que vulgues.

VEU DE MAMÀ. Quin és el teu preu?

VEU DE NOEL. No t'ho sabria dir. Tinc l'autoestima molt baixa.

VEU DE MAMÀ. Quant va ser l'última vegada? Tres mil?

VEU DE NOEL. Potser.

VEU DE MAMÀ. Imagine que has pujat el caixet.

VEU DE NOEL. Sí.

VEU DE MAMÀ. Tres mil cinc-cents?

VEU DE NOEL. Quatre mil.

VEU DE MAMÀ. Quatre mil està bé.

(Fora, al bany, deixa de sentir-se l'aigua de la dutxa. A l'ordinador, DIANA para la reproducció de la conversa, però deixa que continue sonant la música. Torna a seure al llit.

Entra NOEL, amb calçotets, eixugant-se els cabells amb una tovalla. En sentir la música el seu gest es torna seriós.)

NOEL. Per què sempre escoltes la mateixa merda?

(DIANA no contesta. Es limita a mirar NOEL amb un somriure de circumstàncies.

Fosc.)